

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

תיק 835157/20

ב"ה

בבית הדין הרבני הגדול ירושלים

לפני כבוד הדיינים:

הרב יצחק אלמליח, הרב מיכאל עמוס, הרב מימון נהרי

המערער: [REDACTED] ת"ז [REDACTED] (ע"י ב"כ עו"ד בתיה כהנא דרור)
נגד
המשיב: [REDACTED] ת"ז [REDACTED] (ע"י ב"כ עו"ד אלן עושרת)

הנדון: ביטול נישואין

פסק דין

לפנינו ערעור האשה (להלן המערערת) על החלטת בית הדין האזורי מיום ח' בטבת תשע"ט 26.12.2017 בה נאמר "לאחר העיון עבר על החומר הן בהרכבו הנוכחי והן בהרכבו הקודם ולא מצא מקום להתיר"

ב"כ המערערת עותרת לביטול החלטה זו ולהתיר את הנישואין של המערערת עם בעלה (להלן המשיב) מהעילות המפורטות בכתב הערעור בה צירפה חוות דעת של הרב פרבר מיכאל אברהם. לדבריה (בפרוטוקול הדיון הראשון) חתום על זה גם הרב אמסלם.

התקיים דיון ובו דרש ב"כ המשיב להעביר לו את החומר לתגובה.

ואכן החומר הועבר אליו לתגובה, המשיב המציא את תגובתו.

בית הדין מצא לנכון להזמין את עד הקידושין מר מ.ש. לדיון להשלמת חקירה בהתאם לתקנה קנ"ב לתקנות הדיון שלבית הדין הגדול סמכות לשמוע עדות בגלל סיבות מיוחדות.

בית הדין הבחיר שבתיק מורכב וקשה זה יש סיבה מוצדקת לשמוע את העדות שנועדה בעיקרה להשלמת חקירה שהחלה בבית הדין האזורי מיום כ"ט תשרי תשע"ד 03.10.2013.

להלן תקציר עובדתי

בתאריך 19.06.2008 נישאו הצדדים זל"ז כדמו"י לאחר שמונה שנות חברות ולהם בת קטינה ילדת 2009 הנמצאת אצל המערערת.

בתאריך 07.04.2010 פתחה המערערת בבית הדין תיק תביעה לגירושין ובו פירוט העילות ועתירה לחיוב המשיב בכתובה ופיצוי.

בתאריך 11.04.2010 הגיעו הצדדים להסכם ממון לסיום מערכת הנישואין ובו הסדירו את עניין משמורת הסדרי שהות, מזונות הבת וחלוקת רכוש. ההסכם בסופו של יום לא נחתם.

בתאריך י"א בכסלו תשע"א 18.11.2018 הסכימו הצדדים להתגרש אולם נותרה ביניהם מחלוקת בעניין הרכוש וכתובה. ראה החלטה מהתאריך הנ"ל.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בתאריך ח' באלול תשע"א 07.09.2011 ניתן פסק דין ע"י בית הדין קמא מפורט ומנומק לחיוב המשיב בגט.

בפסק הדין ציין בית הדין כי התקבלה הודעה מהמערערת כי המשיב ברח לחו"ל.
להלן נוסח קטע זה של ההחלטה

בתאריך 8.3.2011 בית הדין קיבל הודעה דחופה מב"כ האשה שהבעל ברח מהארץ, וזאת על אף שבית הדין הורה לו שיש עיכוב יציאה כנגדו ובית הדין אינו מסיר את צו העיכוב כנגדו כל זמן שהוא לא נותן את הגט לאשתו. כמו כן ב"כ האשה שלחה הודעה כתובה על בריחת הבעל מהארץ בבדיקה עם משטרת הגבולות אכן הבעל יצא מהארץ, בית הדין רואה בחומרה רבה את מעשה בריחתו של הבעל מהארץ ורואה בזאת כבזיון בית הדין עם כל המשתמע מכך, על אף אם הצו שכנגדו הסתיים הרי יש החלטה המורה שהצו כנגדו לא מבוטל והוא בתוקף. ולא היה לו לנצל זאת, משכך והבעל ברח בית הדין הורה להוציא צו עיכוב יציאה מהארץ כנגד הבעל והערב. וזו לשון ההחלטה.

קבלנו הודעה טלפונית בהולה מב"כ האשה, כי האשה הודיעה לה שהבעל ברח מהארץ, והיא תגיש הודעה בכתב בתוך ימים ספורים בענין זה.

עד להגשת הבקשה, בית הדין מוציא צו עיכוב יציאה עדכני כנגד הבעל שרון בן חיים וכנגד אביו יוסף בן חיים ת"ז 067917328 שחתם על ערבות שקיבלה תוקף של פסק דין בתאריך כ"ו בשבט תשע"א 31.1.2011 והסכים להיות מעוכב יציאה כל עוד בנו שוהה בחו"ל.

באשר להפעלת הערבות ושאר הסעדים המתבקשים לצורך המשך הטיפול בתיק זה, בית הדין יתייחס לכך לאחר שתוגש בקשה בכתב מאת ב"כ האשה.

אין ספק לבית הדין שהבעל אין רצונו באשה ואין רצונו אף בשלום בית.

הבעל מתעמר באשה ומעגן את האשה ללא כל סיבה, הצהרתו של הבעל לשלום בית אינה כנה אין תיק לשלום בית הבעל טוען שהאשה בגדה בו עם גבר זר ואף יש לו דו"ח חוקר בענין זה.

במסקנתו פסק בית הדין כדלהלן

מסקנות:

א. בית הדין מחייב את הבעל ליתן גט לאשתו.

ב. הבעל חייב לשלם לאשה סך של 2500 ש"ח לחודש מזונות אשה, מדין מעוכבת להנשא מחמתו. מתאריך 1.2.2011. תשלום מזונות אלו יקוזז מהערבות שאבי הבעל התחייב. כמו כן רשאית האשה וב"כ לפעול בכל ערכאה בכדי לגבות מהערב יוסף בן חיים ת"ז 067917328 את הסכום של 100,000 ש"ח כפי שהתחייב.

ג. לדעת המיעוט יש לחייב את הבעל במזונות החל מיום מתן פסק הדין.

ד. באם האשה וב"כ גבו כסף זה יש להכניסו לחשבון נאמנות ע"י ב"כ האשה וממנו יש לגבות את מזונות האשה ובאם יחוייב הבעל בתביעת רכוש יש לגבות מחשבון זה, וזאת רק בהוראת בית הדין.

ה. באשר לתביעת הכתובה בית הדין יקיים דיון במועד הדיון הקבוע בתיק הרכוש, 26.9.2011,

ו. בית הדין מחייב את הבעל להופיע לדיון באם הבעל לא יופיע בית הדין ישקול להוציא החלטה לביטול שרותים קונסולריים בכפוף לפתיחת תיק מתאים.

מני אז (כשמונה שנים) לא נוצר קשר עם המשיב.

התקיימו דיונים רבים בבית הדין קמא שלא בנוכחות המשיב על מנת למצוא פתרון לביצוע סידור הגט אולם ללא הצלחה.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בתאריך 18.07.2013 פתחה המערערת בבית הדין קמא תיק תביעה לביטול נישואין מהעילה שאחד מעדי הקידושין פסול לעדות. לטענת המערערת, העד הורשע בבית המשפט בעיסקת טיעון ונגזרו עליו שלוש וחצי שנות מאסר בגין מעשים מגונים בקטין בין השנים 2003-2006.

בתאריך כ"ח בתשרי תשע"ד 02.10.2013 התקיים דיון בנוכחות העד.

בפרוטוקול דיון נפרד וחסוי שנעשה בהסכמת הצדדים, נחקר העד ע"י בית הדין וב"כ המערערת אודות גזר הדין והמעשים המיוחסים לו.

עד כאן תקציר העובדות הרלוונטיות למתן פסק הדין בערעור.

להלן טיעונים מרכזיים של המערערת כפי שהובאו בחוות דעת המצורפת.

א. העד פסול על פי הודאת עצמו בפני שלושה שופטים שביצע מעשה עבירה בקטין שלדעת הרמב"ם ועוד יש בהם איסור תורה של קריבה לעריות.

ב. עדות העד השני פסולה מדין נמצא קרוב או פסול בעדות שהעדות בטלה.

ג. אין צורך בעדים שיעידו על פסלות העד מכיון שמדובר בעברייני ידוע ובעבירה ידועה.

ד. העד פסול לעדות אשה מדין חשוד על העריות כמבואר ברמ"א אה"ע סימן מ"ב.

ה. סמכות הבית דין של הרבנים (שפרבר, מיכאל אברהם ואמסלם) מוקנית להם לאחר שבית הדין קמא לא פסק את הדין. לטענתם, לא שייך במקרה זה הקביעה של חז"ל ש"בית דין בתר בית דין לא דייקי" ועוד בשעה שפסק דין נראה מוטעה לא שייך איסור זה.

ו. המערערת עגונה שנים רבות ויש לה ילד שיש להתחשב בו שלא יוותר ממזר.

להלן תגובת ב"כ המשיב

א. העד אינו פסול וממילא אין העדות פסולה.

ב. אין סמכות לבית דין פרטי להוציא החלטות בסוגייה זו שהיא בסמכות ייחודית של בית הדין הרבני שפסק שאין מקום להתיר את הנישואין.

ג. המערערת אינה עגונה. המערערת חיה עם גבר זר שהמשיב ביקש מבית הדין לאוסרה עליו. בית הדין קבע כי היא אסורה להינשא לו ללא בירור, המערערת חיה עמו שנים בניגוד להחלטת בית הדין ואף הביאה ממנו ילד.

עמדת בית הדין

לאחר שבית הדין שמע את ב"כ הצדדים ואת המערערת ולאחר חקירה משלימה של העד מר מ.ש. ולאחר העיון בחומר הרב שבתיקים הנפרס על פני תקופה ארוכה הגיע בית הדין למסקנה (ולא בלב קל) שאין מנוס אלא לדחות את הערעור.

נימוקנו

מחקירת העד מ.ש. בדיון שהתקיים בפנינו עולה, כי המדובר בעד המשתייך למיגזר החרדי שלבקשת רבו השתתף כעד בחופה זו וכן השתתף כעד בהרבה חופות שנערכו.

העד הצהיר בפנינו כי הוא חונך בישיבות משחר נעוריו וכי גדל על כך שיש לבקש מחילה ממי שפגע בו ולחזור בתשובה שלימה בכל לילה לפני השינה.

מנהג זה ידוע ומקובל אצל רבים משומרי המצוות בקרב עדות ספרד, וגם בקרב חלקים משומרי מצוות מעדת אשכנז.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

עוד הצהיר כי לפני כל חתונה בה הוזמן להעיד, היה נוהג לבקש סליחה ולשוב בתשובה. לשאלת בית הדין בדבר התעסקותו המינית עם המתלונן, השיב כי לא היה מגע ישיר באיבר המין שלו וכל מה שנעשה היה עם בגדים.

עדות זו, נשמעת אמינה בהיותה קרובה ביותר למה שהעיד בבית הדין קמא. לשאלה נוספת של בית הדין בעניין הרגשת אשמה למעשה שעשה, השיב כי למרות שלא עשה מעשה ממש הרגיש ששגה וחזר על כך בתשובה.

לדבריו, הקידושין נערכו כשלוש שנים לאחר המעשה שבו הואשם, וכיהודי שחונך לקבל על עצמו בכל ערב לפני השינה וכן בערב כיפור לבקשת סליחה חלפו עליו פעמים רבות בבקשת סליחה וחרטה.

נצטט מפרוטוקול הדין הנוגע לעדות העד תוך מתן הדגשות לתשובות הרלוונטיות למתן הכרעתינו

ב"ד: איפה למדת בישיבה קטנה?

העד: במגדל אור של הרב גרוסמן. ישיבה גדולה בנחלת משה בירושלים.

ב"ד: מה היה תפקידך בשנים 2000-2001-ב-2002?

העד: הייתי נהג של הרב גרוסמן.

ב"ד: מדריך בפנימייה גם?

העד: לא.

ב"ד: לא היית קשור באיזה שהוא דרך משנת 2000 עד 2007? לא הייתה קשור למדריך בפנימייה?

העד: הייתי מדריך המקהלה הייצוגית במשך כל השנים.

ב"ד: היה לך איזה עסק עם ילד בזמנו?

העד: לפי המשפט שהיה, בשנת 2004, זה לפי התביעה, ושהגיעה לאחר החתונה בשנים 2009-2011 אז הזמינו למשפט. החתונה שבה הייתי עד הייתה ב-2008.

ב"ד: אני לא שואל אותך מה היה בביהמ"ש, אני שואל אותך מהנקודה היהודית ההלכתית, האם היה לך עסק עם ילד?

העד: חד משמעית שלא, יש הרי נספח שלא הגיע לתיק, שהיה הסדר טיעון, שהרבנים אמרו לי לעשות עסקת טיעון שאני אודה כדי שלא יהיה חילול השם ואז אני כאילו מתחרט, ולכן הודיתי במעשה שכתוב בעסקת טיעון, לא היה משפט.

ב"ד: במה הודית?

העד: על נגיעות בילד באבר המין מבחוץ, עם בגדים.

ב"ד: חוץ מהנגיעה היה מקרה של מעשים ממש?

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

העד: לא.

ב"ד: התחרטת על זה?

העד: אני אומר, הייתי בהרבה חופות וגם בחופה של הזוג, כל הזמן לפני החופה
אנו מבקשים חזרה בתשובה, זה הטקס שאנו נוהגים לומר,

ב"ד: מי אמר איתך?

העד: הרב המקדש ואני, אם אני מגיע לטקס.

ב"ד: גם במקרה הזה?

העד: כל הזמן, גם בתור בחור וילד אנו מבקשים סליחה כל ערב לפני השינה.

ב"ד: אתה מבקש סליחה על העברות?

העד: מבקש סליחה על כל העברות.

ב"ד: אתה אדם חרדי?

העד: כן, כל הזמן.

ב"ד: האם ההתעסקות עם הילד, זה היה בזמן שהוא היה אחרי בר מצוה או לפני
בר מצוה?

העד: לא זוכר.

ב"ד: האם כאשר אתה חוזר בתשובה אתה חוזר גם על המעשה הזה שנכשלת
בו?

העד: כן, אם היה.

ב"ד: ביום כיפורים של שנת תשס"ה או ס"ו או ס"ז אחרי המעשה, האם
הרגשתה כאב או צביטה בלב על המעשה הזה שעשית?

העד: כן.

ב"ד: הרגשת שזה היה משהו לא בסדר?

העד: אני חוזר ואומר, כל הזמן אני חוזר בתשובה על העברות, כל הזמן בכל
התפילות, ועד עצם היום הזה.

ב"ד: מה נשאלת בביהמ"ש על גוף המעשה?

העד: לא שאלו אותי, זה היה בעיסקת טיעון.

ב"כ המשיב: בעיסקת טיעון לא מגיעים לביהמ"ש, מגיעים בהסכמה, זה על סמך
החומר במשטרה.

ב"כ מתפרצים אחד בתוך דברי השני.

ב"ד: אל תפריעו לנו.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ד: האם שאתה היית עד בחו"ק האם שאלו אותך האם חזרת בתשובה? האם מי שהוא ידע על הסיפור הזה?

העד: לא אף אחד לא ידע.

ב"ד: לא היה פרסום לסיפור הזה?

העד: לא.

ב"ד: ממתי היה הפרסום אחרי שניתן הפס"ד או שגם אחרי זה לא היה פרסום?

העד: גם אז לא היה.

ב"ד: באותה תקופה היית עובד אצל הרב גרוסמן?

העד: כן.

ב"ד: הודעת לרב גרוסמן שאתה הולך להיות עד בחופה? הרב גרוסמן ידע שאתה הולך לחופה?

עד: הרב גרוסמן היה בחו"ל והוא ביקש ממישהו אחר שמוסמך לסדר חו"ק, והיות שהבחור היה בחו"ל הוא אירח אותי שם אני הייתי חבר של אבא שלו, אז אמרתי אני אעשה חסד, אני אבוא לחתונה כאילו במקום הרב, הרב אמר שאני אלך לשמח אותו.

ב"ד: מי אז היה איתך עד?

העד: היה איתי הרב המקדש, הרב בן דוד.

ב"ד: הרב בן דוד הוא מטעם הרבנות של מגדל העמק?

העד: הרב בן דוד, הוא מטעם הרבנות במגדל העמק, הוא רב שכונה.

ב"ד: אתה עד מופיע כעד הרבה פעמים כעד בחו"ק?

העד: כן.

ב"ד: הרב גרוסמן מודע לסיפור?

העד: כשהגיע לביהמ"ש.

ב"ד: אחרי כל הסיפור הזה, הרב גרוסמן המשיך לקחת אותך כעד?

העד: לא, כי הייתי בבית האסורים.

ב"ד: ואחרי זה?

העד: אחרי זה שיצאתי אני עובד בעבודה שהיא גם דרושה כנאמן כשרות והכל בסדר.

ב"ד: אבל לא עם הרב גרוסמן?

העד: זה קשור לרב, ברמה זאת או אחרת.

ב"ד: שאתה הולך לחופות?

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

העד: לחופות אני לא הולך כי אני לא עובד איתו.

ב"ד: אבל יצא לך להיות בחופות מאז?

העד: לא יצא לי כי לא הייתי, כי אני עובד בעבודה שונה.

ב"ד: שנכנסת לביה"ס זה לפני החופה או אחרי החופה?

העד: אחרי החופה, זה היה ב-2004 החופה ב-2008.

מפרוטוקול הדיון עולה בבירור שלוש נקודות חשובות מן ההיבט ההלכתי.

א. מדובר בעד שנהג כמנהג בני העדה אליה הוא משתייך, לבקש מחילה וסליחה בכל לילה לפני השינה.

ב. העד מכחיש כל מגע ישיר עם אבר המין של המתלונן.

ג. העד הרגיש רגשי חרטה על מה שכן נעשה לגירסתו.

ד. לא היה פרסום כלל למעשה שעשה.

ה. העד העיד בחופות רבות ותמיד נהג לבקש מחילה וסליחה.

ו. המעשה עם המתלונן קדם כשלוש שנים לעדותו בחופה שנערכה לצדדים.

פועל היוצא מעדות זו שהעד חזר בתשובה והרגיש רגשי אשמה על מה שנעשה ולכן התחרט על

המעשה.

בהתאם לכללי ההלכה שנפסקו בטור שו"ע חו"מ סימן ל"ד סעיפים כ"ח-ל"ג אין לעד דין של עד פסול כלל ועדותו עדות גמורה.

בנוסף, בית הדין רואה בפיצוי שנפסק על העד (במסגרת הודאתו בעיסקת הטיעון) להעניק למתלונן סך חמשים אלף ₪ כריצוי המתלונן על המעשה שעשה.

ובגדר חזרה בתשובה, יש אריכות בספרי הפוסקים, ראה על כך בספר חיים ביד למרן החיד"א שהרחיב בזה. וכבר אסף איש טהור ה"ה בעל השדי חמד חלק ה' מערכת המ"ם כלל קנ"ו והסיק להלכה שדי בהרהורי חרטה בינו לבין עצמו.

ואכן, התרשמנו מהעד שדבריו כנים בהנהגה זו שנהג לבקש סליחה בכל יום כמנהג עדתו ובפרט שציין שבכל חופה שהוזמן לעדות נהג לבקש סליחה ומחילה, וכידוע בסדר הגט הביא מנהג זה שנהגו העדים לבקש סליחה לפני מתן עדותם. אין לנו כל סיבה לחשוד שדבריו אינם כנים. מנהג זה ידוע במרבית קהילות עדות המזרח שומרי המצוות וחזקה על העד שכן נהג.

לזאת יש להוסיף נימוק נוסף להאמין לעד.

כידוע נחלקו הפוסקים, מה דין המקדש בפני עדים פסולים. יש הסוברים שחוששים לקידושין מהטעם שמא חזרו בתשובה והאשה צריכה גט מספק. ויש הסוברים שלא חוששים לקידושין מהטעם הנ"ל.

שתי הדעות הובאו ברמ"א באה"ע סימן מ"ב סעיף ה'. וברור שכל המחלוקת הנ"ל שייכת באופן שהעדים הוחזקו כרשעים גמורים ואעפ"כ נחלקו בדין זה הפוסקים. אבל כאשר העד שבא לפנינו, אין עליו חזקה עד פסול על פי כללי ההלכה, עומד וטוען בפנינו שחזר בתשובה אין לנו כל סיבה שלא להאמינו.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

נוסיף ונחזק דברינו על פי דברי רש"י במסכת יבמות כ"ה ע"ב בד"ה אין אדם משים עצמו רשע שכתב "אין עדותו אצל עצמו ליעשות רשע, והא דקיימא לן הודאת פיו כמאה עדים דמי, הני מילי לממונא, אבל לקנסא ולעונש מלקות וליפסל, לא"

נמצינו למדים מדברי רש"י שאין אדם נאמן לפסול עצמו לעדות או למלקות או לקנס.

ק"ו במקרה דנן, שהעד אינו בחזקת עד רשע על פי כללי ההלכה שמצהיר לפנינו שחזר בתשובה כשלוש שנים קודם עדות הקידושין שאין להטיל פקפוק בדבריו.

למעשה, עם קביעה ברורה זו, הסתיים פסק הדין שיש בו משום דחיית הערעור לפסול את העד וממילא לבטל את הקידושין.

למרות האמור נמשיך להבהיר את ההשלכות ההלכתיות שיש במתן עדות זו להזים את פסק הדין שצירפה המערערת.

פועל היוצא מכך שלא היה פרסום למעשה.

לעד זה שהופיע לפנינו, אין גדר חשוד על העריות. ההלכה קובעת תנאי בגדר החשוד על העריות והוא שמדובר באדם ידוע ומפורסם כחשוד שרגיל עם עריות ומתייחד עמהם וקול יוצא עליו וכמו שפסק הרמ"א בחו"מ סימן ל"ד סעיף כ"ה "וכן אין נפסל על קול וחשד בעלמא, כגון מי שחשוד על העריות שרגיל עם עריות ומתייחד עמהם וקול יוצא עליו, כשר לכל עדות, חוץ מלעדו אשה" וכך הם דברי הרא"ש (פ"ג מסכת סנהדרין סימן י"ג)

עד זה שהופיע לפנינו, לא רגיל עם העריות ומתייחד עמהם ואין קול יוצא עליו ומשכך אינו עונה על הגדר של חכמים שדינו כדין החשוד על העריות.

המדובר כפי הנראה במעידה וכפי שצויין בגזר הדין של בית המשפט "בנוסף, יש לקחת בחשבון כי טרם ביצוע העבירות נשוא כתב האישום, היה עברו הפלילי של הנאשם נקי, וכי ניהל אורח חיים נורמטיבי ותמך בבני משפחתו"

זאת ועוד. לדעת רוב הפוסקים, החשוד על העריות פסול מדרבנן להעיד (ראה ח"מ וב"ש שם) ולא מן התורה ומשכך, עדותו אינה פוסלת את הקידושין ללא התראה והכרזה.

זאת ועוד. המדובר בקריבה לעריות של איש ואשה ולא משכב זכור.

זאת ועוד. לא היה כאן כלל משכב זכור, אלא מעשה נגיעה שגם אם נניח שהיה במגע ידיים עם אבר המין אין זה נכלל בגדר משכב זכור.

זאת ועוד. דין איסור קריבה לעריות שלדעת הרמב"ם לוקין עליו, לא נאמר כלל באיסור משכב זכור. ראה רמב"ם פ"א מהלכות איסורי ביאה ה"טו שכתב "אחד הבא על הזכור או הבא על אנדרוגינוס, דרך זכרותו חייב. ואם בא עליו דרך נקבותו פטור"

וממה שכתב ואם בא על נקבותו פטור, ברור שהבין בדעתו הרחבה שאין איסור קריבה מן התורה באיסור משכב זכור, שכן אם היה חל איסור קריבה מן התורה (כמו דין איסור קריבה לעריות לדעת הרמב"ם) היה צריך הרמב"ם לחייב גם בבא על עליו דרך נקבותו מדין איסור קריבה.

וכך כתב בפשיטות מרן הגריי"ש אלישיב זצ"ל בספרו קובץ תשובות חלק ג' סימן קפ"ד.

ושם דקדק כן מלשון הרמב"ם בספר המצוות מצוה שנ"ג, "הזהיר מהקרב את אחת העריות ואפילו בלא ביאה, כגון חיבוק ונשיקה, והוא אמרו באזהרת איש איש אל כל שאר בשרו, לא תקרבו לגלות ערוה, כאילו יאמר, לא תקרבו שום קירוב שיביא לגלות ערוה, ולשון ספרא, לא תקרבו לגלות ערוה,

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

אין לי אלא שלא יגלה, מנין שלא יקרב, תלמוד לומר, ואל אשה בנידת טומאתה לא תקרב, אין לי אלא נידה וכו'.

ולמד מכאן הגריי"ש אלישיב זצ"ל, דהאיסור בחיבוק ונישוק, משום שהם מהדברים המביאים לידי ביאה, וזה לא שייך באיש לאיש.

וכך הבין בפשטות את דברי הרמב"ם בפ"א מהלכות איסורי ביאה בביאור שיטתו שקריבה אסורה מן התורה וכתב שם "אמנם ודאי חיבוק ונישוק זכר לזכר אינו בכלל הלאו הזה"

וראה שם מה שהביא דברי המנחת חינוך מצוה קפ"ח (אות ב') במה שכתב "והנה בכל חייבי כריתות חייבין מלקות על הקריבה, והוא הדין בבא על הזכר ובא על הבהמה חייבים מלקות על הקריבה" וביאר דבריו שכל מה שסבר המנחת חינוך שיש איסור קריבה בזכר הבא על הזכר זהו דווקא בביאה ממש, ואילו בדרך איברים הסתפק בדעתו, אלא שנשאר בצ"ע ממה שסבר הרמב"ם שאין איסור מן התורה בבא על הזכר דרך נקבותו.

וכבר הבאנו שאכן מדברי הרמב"ם הללו אנו למדים דלא סבר כלל שיש איסור קריבה במשכב זכור אלא מדרבנן. וטעמו כמבואר בדברי הגריי"ש אלישיב שלא שייך איסור קריבה רק באיש לאשה ולא באיש לאיש.

ואכן מצאנו פוסקים החולקים על המנחת חינוך בדין זה שחידש. ראה מנחת סולת מצוה קפ"ח ועוד.

ומכל מקום גם לדעת המנחת חינוך אין איסור קריבה מן התורה בזכר, רק אם בא על הזכר ולכל היותר בבא בדרך איברים. ומכאן שלא קרב מעשה זה שעשה העד שהעיד בקידושי הצדדים, לאיסור קריבה מן התורה, שכן לא היה כאן לא מעשה ביאה ולא דרך איברים. ראה בנו"ב אה"ע תניינא סימן כ"ג בגדר דרך איברים ודוק שאינו שייך למקרה דנן.

וראה עוד משפט המלוכה פ"ט מהלכות איסורי ביאה ה"ו, חדושי רבי ראובן גרוזובסקי סימן י"ד, ובשו"ת דבר יהושע סימן ק"י ועוד שכולם הבינו בדעת הרמב"ם שאין איסור קריבה מן התורה בזכר וכמו שמשמע מריהטת לשונו בפ"א מהלכות איסורי ביאה.

לסיכום:

בנידוננו, העד אינו נכלל בגדר חשוד על העריות.

במקרה דנן, אין איסור קריבה מן התורה לכולי עלמא.

למרות האמור. אין בדברים הללו להפחית מחומרת המעשים המיוחסים לעד בכתב האישום המתוקן. בית הדין מביע עמדה הלכתית גרידא בעניין פסלות העד להעיד אליה הוא נדרש. הא ותו לא מדי.

זאת ועוד. כפי הנראה, העד העיד בחופות רבות שנערכו, וכי בית הדין יתן ידו לערער על כשרותם של החופות הללו שנערכו, ולהטיל דופי בזוגות רבים שחיים ללא חופה וקידושין ???

עם סיום פסק הדין, עצור במלין לא נוכל לראות בטענת המערערת בסעיף ה' בה נאמר

סמכות בית דין של הרבנים (שפרבר, מיכאל אברהם ואמסלם) מוקנית להם לאחר שבית הדין קמא לא פסק את הדין ולא שייך בזה בית דין בתר בית דין לא דייקי, ועוד, בשעה שפסק דין נראה מוטעה לא שייך איסור זה.

הדברים הללו חמורים ביותר וחסרי שחר.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בית הדין קמא פסק את הדין במה שכתב בהחלטתו נשואת הערעור שלא מצא פתח להתיר את הנישואין, וכי זה לא פסק חלוט שניתן לאחר שבית הדין השקיע מחשבה רבה הכיצד ניתן למצוא מזור למקרה כאוב וקשה זה.

חומרת מעשיו של "בית דין" זה הנושא את השם "בית דין צדק לענייני אישות בראשות הרב דניאל פרבר" (כך מופיע בפרסומים) גדולה מנשוא.

בית דין זה חותר תחת אושיות בית הדין הרבני, נוטל לעצמו אחריות כבידה מנשוא ללא חקירה ודרישה וללא ידיעת כללי ההלכה, כפי שהובא בנימוקנו. טועה ומטעה הוא את הבאים לפתחו ויוצר אנדרלמוסיה בעם ישראל שאחריתה מי ישורנה. כידוע, סמכות טבעית זו של בתי הדין הרבניים מוקנית להם מזה אלפי שנים, עוד מיום היווסדו של עם ישראל בראשות מנהיגם משה רבינו שהחל את השפיטה בימיו ועד היום. עם היווסדה של המדינה, הכירה זו בסמכותם, ונתנה להם מעמד של מערכת משפטית ייחודית לענייני האישות.

פירצה חמורה זו שעושה לעצמו "בית הדין" שאינו מוסמך, חמורה שבעתיים כאשר הוא נוטל לעצמו אחריות לביטול נישואין ובכך מקעקע את היסודות של אחדות העם ושמירה על ייחודיותו.

בית הדין רואה בכך לכאורה מעשה התחזות חמור מאין כמוהו שיש לתת עליו את הדעת. לא יתכן ששועלים קטנים המחבלים בכרמים, כרמי עם ישראל, יעשו מעשים כה חמורים ללא שהגורמים במדינת ישראל האמונים על שמירת החוק יתנו דעתם על כך.

לאור האמור פוסק בית הדין:

הערעור נדחה.

אין צו להוצאות בנסיבות מקרה זה בו נראה כי המערערת הוטעתה ע"י בית דין שאינו מוסמך.

בית הדין שב על המלצתו של הגר"צ אלגרבלי שליט"א (דיין בית הדין הרבני הגדול בדימוס) שהמליץ בהחלטתו מיום י"ח בסיון תשע"ג 27.05.2013 שכבוד נשיא בית הדין הרבני הגדול ימנה אדם מתאים שיקיים מו"מ בין הצדדים מחוץ למסגרת בית הדין כדי להגיע להבנה לסיום הפרשה הכאובה.

יש להעביר עותק מהחלטה זו לנשיא בית הדין הרבני הגדול הרה"ר לישראל הרה"ג דוד לאו שליט"א.

ניתן ביום כ"ז באדר ב התשע"ט (03/04/2019).



הרב מימון נהרי



הרב מיכאל עמוס



הרב יצחק אלמליח

העתק מתאים למקור

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בנימין שונם, המזכיר הראשי
נחתם דיגיטלית ע"י הרב יצחק אלמליח בתאריך 14:37 03/04/2019